

“... saca ya la china “tron”

¡Venga ya esta china “tron”, quéname la china “tron” ...”

(“Cannabis”, SKA-P, 1996)

Sí, n’hem vist. No es tracta d’especulacions teòrico-científiques. Són una realitat prou impactant. Ens referim a les reaccions psicopatològiques derivades del consum de drogues, brots esquizofrènics, episodis i crisis d’ansietat, reaccions a llarg termini de trastorns del comportament amb repercussions familiars, acadèmiques i en la comunitat. El consum que comença de forma lúdica, sempre ofert per “l’amic” que està més “enrotllat”, pot acabar esclavitzant al jove. Es comença pel cannabis, les amfetes, es continua amb la coca..., tot amenitzat amb les begudes alcohòliques i s’acaba en un centre de desintoxicació en el millor dels casos.

El nostre cervell té receptors de cannabinoides, i el seu estímul provoca sensació de plaer. Té receptors morfínics, l’estímul dels quals ens alleugen de les sensacions doloroses. Té una sèrie de cadenes de neurotransmisors influenciades per altres substàncies addictives com la cocaïna que afecta els sistemes de la dopamina, la noradrenalina i la serotonina, i també té efectes anestèsics locals. Aquest conjunt d’efectes explica la seva acció sobre l’eufòria, la desaparició de la fatiga i l’estímul psicofísic general.

El cervell del jove-adolescent és més sensible a l’acció d’aquestes substàncies per estar en la interessant fase de desenvolupament i maduració. La seva personalitat s’està formant, les hormones cremen, la necessitat de noves emocions, noves experiències, és terreny abonat perquè els nois i noies d’aquesta edat entrin en l’ús, primer experimental amb substàncies psicotròpiques, que de moment els hi produeix sensacions molt gratificants però que posteriorment els hi provoquen important dependència i no poden deixar el seu consum.

Els esforços preventius que pares, mestres i sanitaris estem portant a terme, xoquen persistentment amb campanyes subliminals: revistes de música, reportatges afavoridors de consum de cannabis que resten importància als efectes nocius;

“intel·lectuals” o artistes que expliquen les seves experiències positives amb els psicotrops, que d’alguna manera desautoritzen els missatges educatius i impulsen als joves a la imitació.

Les Institucions públiques també tenen la seva responsabilitat en la permissibilitat, per passiva o per activa, del consum d’aquests productes. Recentment en un reportatge d’un diari de Lleida (*La Mañana, 23 d’octubre*) es feia peu fort en la manca de persecució del comerç de les drogues per part de la Paeria, quan hom coneix prou bé l’anomenat triangle “apache” de la droga, emmarcat per tres coneguts bars al centre de Lleida. També és discutible la predisposició de molts ajuntaments a permetre, afavorir o subvencionar directament, concerts que, sota l’aixopluc d’actes culturals, són lloc de consum i tràfic de drogues. Són molts els joves que atrets pel “primer” concert de la seva vida i que, pel paraigua de legalitat i suport oficial, els pares i tutors poc podran fer per impedir la seva assistència, faran la seva estrena en el consum de la droga popular: el cannabis sota la música de reagge.

Recomanem de tot cor, als nois i noies escoltar els ritmes de Bob Marley, sense els efectes de la maria, veureu quina experiència. També recomanem seriosament a les famílies d’aquests adolescents que “s’estrenen” en aquests concerts, que hi anessin a veure quin pa s’hi dóna, i a veure si ho troben tan “inofensiu” com ens ho volen vendre.

Montserrat Sellés i Santiveri

Joan A. de Luna i Riera

Novembre 2008